

Sumaré

Deze keer schrijf ik onze bijdrage aan de Wegwijzer in Sumaré, Brazilië. We zijn hier voor vier weken op familiebezoek bij Elías en Esther en de kinderen Joana en Raoul. We genieten er met volle teugen van om ze weer te zien en zo met ze op te trekken. We hebben hier alle soorten weer gehad, heet, heter en af en toe heetst, maar ook onweer en regen. Zulke regen en onweer als hier hebben we nooit eerder meegemaakt. We hebben verschillende keren aan Noach gedacht als het water in enkele minuten tot aan de assen van de auto stond. God dacht ook aan ons mensen hier beneden want we zagen prachtige regenbogen aan de hemel staan: de belofte dat de aarde nooit meer een zondvloed zal meemaken.

Americana en Brotas

We hebben een paar korte tripjes gemaakt met het hele gezin naar een paar plaatsen in de omgeving zoals Americana en Brotas. De natuur is zó mooi hier, alles is altijd even groen en we begrijpen nu hoe dat kan. Al die regen! Maar dat is niet erg want de temperatuur is na zo'n bui meteen weer op peil, lekker rond de dertig graden. Hier kunnen we er beter tegen dan thuis. We zagen mooie dieren en prachtige planten en bomen. Een foto vertelt ook hier meer dan woorden.

Tegen de boom zagen we een Wandelende tak lopen en we zagen een Leguaan.

Naar de chauffeurs

Elías en ik zijn een paar keer naar de parkeerplaatsen hier in de omgeving geweest om te evangeliseren. Elias heeft echt een hart voor de chauffeurs en heeft ook een beetje dieselolie in zijn aderen. Zijn vader, die vorig jaar overleed, was chauffeur in hart en nieren en Elías ging vroeger vaak

met hem mee op reizen door heel Brazilië, een van de grootste landen van de wereld.

Hij voelt zich helemaal thuis tussen de chauffeurs.

Ik begon ik meestal het gesprek met een chauffeur en vertelde dan wie ik was en dat God mijn leven had veranderd. Als ik dat had verteld was mijn voorraad Portugees vrijwel uitgeput en nam Elías het over. Zo hebben we samen een flink aantal chauffeurs bereikt en hadden een heel goede respons. Negentien chauffeurs wilden graag een Bijbel hebben. Anderen wilden een CD met een boodschap of een Bijbelstudieboekje. Dat sturen we allemaal naar het toe als we weer thuis zijn.

Vrachtwagens

De vrachtwagens die hier rond rijden verschillen sterk van die in Europa. Je ziet ook vrij nieuwe Mercedesen van een ouder model. Kennelijk heeft Mercedes een oude productielijn overgebracht naar Brazilië. Je ziet hier ook bekende merken in een andere uitvoering dan in Europa. Bijvoorbeeld een Mercedes torpedo. De maximale lengte is hier bijna onbepaald. De langste die ik heb gezien is er een van dertig meter. Op de foto's: Een VW vrachtwagen. Die worden hier gemaakt. Effe wennen als je moet zeggen dat je in een Volkswagen rijdt.... Gelukkig zag ik ook DAF! en MAN, en Iveco.

Het merendeel van de eigen rijders en ook auto's van de overheid (vuilophaaldiensten bijvoorbeeld) zijn van veertig tot wel zestig jaar oude (Amerikaanse) Fords, Chevrolet, Mercedes en een enkele GMC.

Als we weer terug zijn

Op 29 maart hopen we weer voet te zetten op vaderlandse bodem. Dan zijn we nog een paar weken thuis om allerlei administratieve dingen te doen. Onder

andere moeten er weer nieuwe traktaten worden ontworpen en gedrukt.

Eerste reis

Daarna beginnen we onze trip naar Engeland en Schotland. We willen een flinke rondreis naar de chauffeurs maken. We hopen daar ook de broeders en zusters van Glory Road te ontmoeten en hen meteen van ons materiaal te brengen dat zij dan weer gebruiken voor de chauffeurs. Ook verwachten wij weer een aantal Engelse "Chauffeursbijbels" van hen te krijgen. En we hopen ook wat contacten van eerdere reizen te bezoeken.

Bidt voor ons dat de Heere ons een open deur geeft naar de harten van chauffeurs, voor bewaring op de weg. (We zijn van plan om een aantal weken aan de verkeerde kant van de weg te gaan rijden □)

En ook voor vrijmoedigheid om te spreken. En graag voor goed weer.

Allen de hartelijke groeten en Gods zegen toegebeden.

MARANATHA

Martien en Nita

Braziliaanse afdeling?

In mijn verslag over de reis naar Brazilië lees je dat ik een aantal keren met Elías, de man van Esther, naar de chauffeurs ben geweest. Hij is ex-profvoetballer en momenteel in dienst van de gemeente Sumaré als voetbaltrainer voor plaatselijke jeugd. Dit is een part-time baan waarvoor hij wordt betaald. Zij het zeer minimaal. Intussen is hij ook bezig met het opzetten van een christelijk werk. De bedoeling is om via voetbaltrainingen aan kinderen een opening te vinden voor het Evangelie. De broeders hier in het dorp waar zij wonen zijn daar enthousiast over en de bedoeling is dat er op een stuk grond een voetbalveld met alle faciliteiten komt waar hij dan trainingen gaat verzorgen met aansluitend eenvoudige Bijbelstudie voor de kinderen waar de broeders dan voor gaan zorgen.

Dieselolie in zijn bloed...

Maar hij heeft ook een hart voor het werk onder de chauffeurs.

Zijn vader was chauffeur; hij ging vaak met hem mee op een langere reis. Daardoor is hij een beetje besmet geraakt.... Bij de chauffeurs voelt hij zich als een vis in het water. De keren dat wij samen onderweg waren heb ik ontdekt dat hij geknipt is voor dit werk en hij wil het er in deeltijd graag bij gaan doen.

Foto: Elias in gesprek met chauffeur

Voorstel

Ik heb hem voorgesteld dat wij gaan proberen om hem in staat te stellen dit ook werkelijk te gaan doen. Maar daar zijn natuurlijk kosten aan verbonden zoals:

- Bijvoorbeeld het drukken van Braziliaanse traktaten. Daarvoor kunnen we de Portugese gebruiken (zoals we nu gedaan hebben) maar beter is het als ze een Braziliaans 'jasje' hebben.
  - Er moeten ook Nieuw Testamenten worden verstuurd zodat hij die kan gebruiken
  - En een kleine bijdrage in de kosten van het gebruik van de auto zou ook niet verkeerd zijn.
- Dit zijn op zich geen grote kosten, alleen het verzenden van het materiaal is wat aan de prijzige kant.

U voelt het al aankomen, die vraag. Misschien zijn er onder de lezers die hieraan enigszins structureel willen gaan bijdragen met een klein bedragje per maand of kwartaal. Aanbevolen! U kunt overmaken naar NL32 INGB 000 388 1869 t.n.v. Chauffeurs Evangelisatieteam Holland.. Vermeldt er dan bij dat het voor Brazilië is.

Onze zieken:

Laten we blijven bidden voor onze zieken. Een kaartje sturen als teken dat we hen niet vergeten is heel fijn.

Ineke Sonneveldt
Anneke Stok
Reinilde van de Wind
Julia Blok

Anneke en Ineke zijn opgenomen in een verpleeghuis. Kaarten kunnen naar het huisadres worden gestuurd zoals vermeld in onze adressenlijst.

Voor Greet Groeneweg mogen we ook bidden nu zij alleen is achtergebleven na Rob 's overlijden

GOD WERKT, WAAR WIJ NIET DURVEN.

Heb je dat wel eens? Je wilt onderweg eigenlijk best een goed woord van de HERE God vertellen, maar hoe vaak lukt dat niet. Waarom niet? Daar kunnen veel dingen in meespelen. Vaak durven we gewoonweg niet.

Ik wil jullie deze keer een verhaal vertellen. Het is iets, wat ikzelf heb meegemaakt, nu al lang geleden, maar het gebeuren blijft me nog steeds bij.

Want God doet wonderen.

Huisbezoek

Wij gingen bij hem op huisbezoek.

Wij, dat was de enige ouderling van het dorp en ikzelf. Ik was toentertijd dominee van twee dorpen. Het kleinste dorp had één ouderling. Wij trokken door het weidse Brabantse polderland van huis naar huis. De gemeente was maar klein, ongeveer honderd leden. Ze deelden de dominee met een naburig dorp.

Hij, dat was een gemeentelid. Wij kwamen op bezoek. Hij had zich voorbereid!

Zolang we binnen waren was het vloeken en tieren tegen de Here God en tegen de kerk.

Ziekenhuis

Een poos later kwam ik in een ziekenhuis. Een jong meisje had een ernstige ziekte, een ziekte, die veel voorkwam in de familie.

"Bent u al bij mijn oom geweest", zei ze, "hij ligt in de kamer hiernaast."

Op de vraag, wie die oom dan wel was vertelde ze zijn naam. Dezelfde man bij wie de winter ervoor op huisbezoek waren geweest.

Omdat het verteld was keek ik toch maar even naar binnen. De oom had ook de gevreesde familieziekte. Hij vond het geloof ik wel aardig dat ik even langskwam.

Tuin

Weer een poos later. Het is voorjaar. Ik fiets door de boerenbuurt. Daar zit hij (u kent hem intussen wel) in de tuin. "He dominee," roept hij. "Ik moet heel rustig aan doen, de ziekte is niet te stoppen."

Ik moest bij hem komen zitten, we maakten een praatje. Maar ik wist nog van het eerste huisbezoek en hield wijselijk mijn mond over gelovige zaken.

Hij werd zieker en de bezoeken werden frequenter.

Maar al die keren durfde ik echt niets over het geloof te zeggen. Ik kende hem immers!

Het zat me niet lekker, het is toch je verantwoordelijkheid om iemand, zeker iemand die gaat sterven op de zaken van tijd en eeuwigheid te wijzen. Maar ik durfde niet. Echt niet.

Ziekenkamer

Het is weer voorjaar. Hij ligt nu al maanden op bed en gaat zienderogen achteruit.

Ik kom binnen en vraag hoe het gaat. "Wilt u eerst een gebed doen", vraagt hij. Bidden? Met hem? Bid nou eerst maar, zegt hij en dat doen we.

Na het gebed vertelt hij. Of ik nog wist van die keer, dat hij in de tuin zat. Hij vroeg me of ik erbij kwam zitten. Hij had gehoopt, dat ik over het geloof zou beginnen of over God. Hij was van plan om dan te gaan vloeken en schelden op die God, die hem dit aandeed.

Maar ik had niets gezegd, dus hij kon niet reageren.

Hij heeft een jaar gewacht om God betaald te zetten, maar ik gaf maar geen aanleiding. Nee logisch, ik durfde immers niet.

Gods wonder

"En nu", zo besluit hij, "heeft God gewonnen en daarom moest u bidden."

We hebben gelukkig nog de tijd gehad om te bidden en om uit de bijbel te lezen.

En toen hij overleden was heb ik in mijn dagboekje geschreven: Dank u Here, dat u mensen kunt bereiken, waar wij de moed hebben opgegeven."

Frans Borsje